

[Stats- og udenrigsministeren.]

legenhed, hvormed denne side af sagen blev behandlet i går. Finansministeren vil også gå lidt nærmere ind på dette spørgsmål.

Jeg kan ikke her overse, i hvilket omfang disse problemer og de tekniske vanskeligheder overhovedet kan løses, men tankerne kan jo indgå i en nærmere drøftelse i det udvalg, som bliver nedsat, hvis der da fra oppositionens side er nogen vilje til at indgå i en saglig forhandling.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller overraskede mig lidt, da han beskæftigede sig med, hvilke ministre af forskellige partier der egentlig kunne være sammen i en regering, idet det ærede medlem fremhævede, at det navnlig måtte være vanskeligt for de højtærede ministre hr. Bertel Dahlgaard og hr. Viggo Starcke, idet man var klar over — det var det eksempel, det ærede medlem nævnte — at de havde en forskellig vurdering af nedskæringen af forsvarsudgifterne forud for valget. Mon dog egentlig en sådan bemærkning er vel overvejet? Hvis min erindring ikke svigter mig, gav det ærede medlem hr. Erik Eriksen tilslutning til regeringens forslag om begrænsning af forsvarsudgifterne, medens det ærede medlem hr. Aksel Møller i de voldsomste vendinger bekæmpede den. Det ærede medlem hr. Aksel Møller er dog vel ikke nået til den opfattelse, at det er utænkeligt for ham at være i stue med det ærede medlem hr. Erik Eriksen af den grund? Det tror jeg ikke han er, og derfor er det et meget billigt fund at tilvejebringe et modsætningsforhold på et sådant grundlag.

Jeg synes for resten, at det ærede medlem hr. Aksel Møller skulle tænke sig en lille smule om, før han taler om valgkampens indhold for de forskellige partier og deres politik efter valget. For socialdemokratiets vedkommende vil jeg gerne sige, at jeg har ingen dårlig samvittighed. Vi har ført vor valgkamp, synes jeg selv, på et redeligt grundlag, og vi har fulgt vore synspunkter op i de bestræbelser for et samarbejde efter valget, vi talte om under valgkampen. Det konservative partis rumlerier med deres såkaldte antiinflationsplan, som venstre ikke var til at fravriste den mindste tilslutning til, stoppede brat dagen før valget, nemlig om aftenen i radio-

debatten, men ikke før. Hele korthuset væltede sammen, og ingen, ej heller det ærede medlem, drømmer om at stable det op på ny.

På samme måde er det med den patetiske snak om valgets taber, der tilraner sig regeringsmagten, eller hvad det nu er for vendinger, man betjener sig af rundt omkring på møderne og i den presse, som skal skrive på den måde. Da det ærede medlem hr. Erik Eriksen dannede regering i 1950, var det på baggrund af et valg, der havde bragt hans partis mandattal ned fra 49 til 32. De konservative hentede kun 10 af disse 17 tabte mandater hjem.

Det kunne måske også være gavnligt for de to ærede oppositionsordførere nu, da de beskæftiger sig med oppositionens arbejde, om de erindrede sig, at det store forlig fra efteråret 1950 og efterfølgende forlig, der havde samme omfattende karakter, og som blev indgået efter det ærede medlem hr. Erik Eriksens regeringsdannelse, blev afsluttet også med socialdemokratiet. Jeg havde selv den ære at være mit partis ordfører i disse anliggender på daværende tidspunkt, og jeg erindrer ikke forkert, når jeg siger, at vi deltog i et sagligt arbejde i udvalgene, uanset at vi havde måttet forlade regeringsansvaret, og at vi deltog i det ansvar, der var at tage for de ikke behagelige, men nødvendige foranstaltninger, der da blev gennemført. Jeg nævner det kun som en erindring for det tilfælde, at det måske skulle være gledet ud enkelte steder hos oppositionspartierne.

Der har været en del tale om en hemmelig protokol, som er oprettet mellem de tre regeringspartier. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen taler om en højtidelig protokol, som regeringspartierne har underskrevet, og mener, at den vel er en slags Danmarks økonomiske grundlov, og at derfor offentligheden snarest bør gøres bekendt med det fulde indhold af denne protokol, og der har i pressen verseret det ene overmåde interessante rygter efter det andet, rygter, der serveres som kendsgerninger om aftaler mellem regeringspartierne. Jeg har ikke det mindste imod, at en offentlig gennemgang af denne protokol finder sted.

Jeg erkender, at jeg har næret den opfattelse, at et protokollat, som er affattet